

ОБИЧА МЕ, НЕ ТЕ ОБИЧА

Захари Карабашлиев, *съставител*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2002-4

ОБИЧАМЕ,
НЕ ТЕ
ОБИЧА

НОВИ РАЗКАЗИ ЗА ЛЮБОВ

Съставител Захари Карабашлиев

СЪДЪРЖАНИЕ

Алек Попов. ДЕМОНИТЕ СЕ ЗАВРЪЩАТ	7
Васил Панайотов. NOTHING ELSE MATTERS	13
Владимир Зарев. ПЪРВОТО И НАЙ-ВАЖНО НЕЩО, КОЕТО ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ПРАВИ, КОГАТО СЕ ДАВИ, ТОВА Е ДА ДЪРЖИ ГЛАВАТА СИ НАД ВОДАТА.....	23
Ганка Филиповска. 365 ДНИ ЛЮБОВ.....	35
Георги Господинов. БЕЗ ИЗМЕНЕНИЕ.....	43
Георги Томов. ФОСИЛИ	51
Емануил А. Видински. ЗАПАЛКАТА	71
Емил Андреев. ВЕНЕЦИАНСКА ТРОЙКА	81
Захари Карабашлиев. AQUA ALTA.....	95
Иво Иванов. БЕСЕДКАТА.....	119
Илиян Любомиров. ПО-ВИСОК ОТ МЕНЕ	145
Кристин Димитрова. ПОГЛЕДНИ МЕ В ОЧИТЕ	151
Мирела Иванова. МИНАЛО СВЪРШЕНО, ТРЕТО ЛИЦЕ, МНОЖЕСТВЕНО ЧИСЛО.....	165
Палми Ранчев. СПОКОЙСТВИЕ И ТИШИНА.....	175
Радослав Парушев. ЛАГЕРТА	183
Теодора Димова. ТРИ СЕКУНДИ.....	187

Алек Попов

ДЕМОНИТЕ СЕ ЗАВРЪЩАТ

Маринела докосна леко гърдите на мъжа, който лежеше на канапето. Плоски, твърди, почти без косми... Той се опита да я привлече към себе си, но тя го отблъсна и попита с нотка на обреченост:

- Пак ли мислиш за тях?
- Не – отвърна капитан Нощ.
- Лъжеш!
- Не лъжа – увери я той.

Откакто бяха започнали да излизат заедно, този разговор неизменно се повтаряше. Всъщност двамата любовници не излизаха почти никъде, а по-скоро влизаха, затваряха се в квартирата на капитан Нощ и там вече каквото ставаше... Хазяйката грабваше шапката си и бягаше да пие кафе у някоя от приятелките си из квартала.

– Не ти вярвам! – поклати глава Маринела. – Ти си обсебен от тях, от тези кучки.

- Че аз дори не съм ги виждал на живо! – възрази той.
- Не ти се сърдя. Това не зависи от теб.

Краката на Нощ стърчаха над облегалката, той движеше палците си, сякаш се опитваше да хване нещо във въздуха. Беше чул или чел някъде, че това упражнение изостря сетивните усещания. Завесите бяха спуснати. Голият гръб на момичето светлееше в сумрака, пресечен от черната линия на сутиена, който тя упорито не искаше да свали.

И като си помислиш само откъде тръгна всичко! От един карамелен бонбон. Дори не от бонбона, а от обвивката му! Целофанената опаковка се търкаляше на поляната, където бяха лагерували шумкарите. Нямаше логика да е там! Шумкарите не дъвчат луксозни бонбони от сладкарницата на Серж Минасян. Няколко дни по-късно беше записал в тефтерчето си: „гимнастички, темерути, феминистки... красавици“. Скоро след това добави „отвлечени“ – първо с удивителна, после с въпросителна. Това съчетание от препинателни знаци все по-често щеше да изниква в ума му. Жертви?! Терористки!? Луди?! Вярваше, че ако успее да ги залови, част от въпросителните щяха да отпаднат. Но ето че сестри Палавееви отново му се бяха изплъзнали, оставяйки го в компанията на своята привлекателна, ала, меко казано, досадна съученичка...

Къде ли скитаха сега? Живи ли бяха?

– Мисля, че мога да ти помогна...

– Какво?!

– Мога да ти помогна да се освободиш от тях – повтори Маринела. – Но трябва да ми се довериш.

– Не разбирам за какво говориш.

– Те са сукуби. Женски демони. Нападат мислите на мъжа и източват разсъдъка му като рохко яйце...

– Това пък откъде ти хрумна!

– Наблюдавам те как вехнеш.

– Не вехна!

– Трудно се концентрираш. Това се отразява на мерника ти.

– Не съм забелязал... – промърмори капитанът.

– Стреля ли по тях?

Той не посмя да признае, че беше издал заповед да не се стреля по близначки, и неохотно излъга:

– Стрелях...

– Нали твърдеше, че не си ги виждал? – засече го тя.

– Не бях сигурен, че са те.

– Виждаш ли! Ако беше уцелил, щеше да си сигурен.

Нощ се размърда неспокойно. Без да иска, беше уцелила сърцевината на тревогите му. При последните операции на няколко пъти му се случи да пропусне цел. И тъй като не допускате, че верният стар люгер (Die Lange Pistole!) може да го подведе, причината очевидно бе в него самия. Смяташе да се консултира с лекар, но все отлагаше. Сигурно от срам.

– Скъпи, не искам да свършиш като Гриша Осколков!

– Кой? – трепна Нощ.

– Учителят ни по старогръцки. Блестящ интелектуалец. От семейство на белогвардейци. Бащата – професор по ботаника. Но се влюби в тях... Безнадеждно и отчаяно. Говори се, че дори извикал на дуел учителя по латински, защото си позволил да се изкаже неласкаво по техни адрес. А тия кучки не му обръщаха грам внимание. Пред очите ни се побърка, горкият! Мозъкът му стана на пихтия. Така и не разбра кога са изчезнали. Седи, гледа празния чин и се пипа отпред. Мести си го от крачол в крачол – ужас! Започна да ни дава да превеждаме разни неприлични текстове. Накрая го отстраниха от занятия...

Нощ се опита да разкопчае сутиена ѝ. Тя обаче не му позволи.

– В нашия клас имаме едно момиче, което е по тая част... – продължи Маринела. – Навремето тя беше близка с Палавеевите сестри и смята, че притежават определени сили. Разказах ѝ за теб, за нас...

– Ти нямаш ли си друга работа, освен да ме обсъждаш с приятелките си? – сърдито се надигна той.

– Неделина е племенница на д-р Гроблашов – издателя на списание „Здрач“, един от най-вещите окултисти в София. Покрай него се е научила на много неща. Тя ми каза как да се отървем от тях...

– Дори не знам дали са живи!

– Толкова по-зле! Но имай предвид, че могат да бъдат опасни и след смъртта си. Атаката се осъществява на астрално ниво...

– Моля ти се! – простена той.

– Нали искаш отново да стреляш точно?

Маринела се изправи: дългите ѝ крака прекосиха стаята. Тя отвори чантата си, която висеше на облегалката на един стол, извади нещо увито в хартия, върна се и го подаде на възлюбения си.

– Ще трябва да я носиш, докато се любим.

– Какво е това? – попита недоумяващо той.

– Шапка. Прогонва натрапчивите мисли.

Шапката беше ушита от жълто хасе, с големи неправилни бодове, имаше наушници и напомняше авиаторски шлем. На челото ѝ с червен конец беше избродиран надпис: „Огради ме, Господи!“ . Джобчетата между тегелите бяха пълни със ситна смес, подобна на сол или пясък. Нощ вдигна шапката към носа си и долови леко ухание на сяра.

– Какво има вътре?

– Каквото трябва – отвърна момичето. – Хайде, сложи я!

– Няма.

– Тогава няма да се любим.

– Не ставай смешна...

– Не е смешно – просъска тя. – Няма да те делия повече с никого!

Нощ погледна шапката, после – полуголото момиче. Абсурдната ѝ ревност сякаш още повече разпалваше желанието му. Какво пък толкова... Шапката легна върху късо подстриганата му глава като излята. Той се опита да почувства някаква разлика, но не успя.

– Добре ти стои – отбеляза тя.

Разкопча сutiена си и го метна върху креслото. Изсули копринената си фуста и остана само по чорапи с телесен цвят и жартиери. Жартиерите бяха яркочервени, което накара очите му да изскочат. Това момиче не спираше да го изненадва! Маринела пристъпи към него, обгърна раменете му и хищно го зацелува. Скрибуцането на канапето се смеси с виковете ѝ.

Внезапно тя спря да се движи и го изгледа втренчено.

– За какво мислиш сега?

– Съвсем не мисля! – докладва той.

Канапето отново запрепуска.

...

След третото натискане на звънеца (малко по-дълго от предишните две) фелдфебел-школникът вече беше на път да се откаже и да поеме надолу по стълбите. Внезапно входната врата се отвори с рязък замах и на прага изникна капитан Нощ по халат на големи квадрати и чехли на босо, с някаква нелепа жълта шапчица на главата.

– Какво има? Да не е станал преврат? – изригна началникът му.

– Съвсем не, г-н капитан! – Занев отстъпи крачка назад.

Той забеляза, че на шапката пише нещо, но не успя да го разчете.

– Днес съм отпуск! Да сте чували за изобретението, наречено телефон?

– Звънях, но вие не вдигате...

– Значи съм имал по-важна работа, ха-ха! – изпъчи се Нощ.

– Виноват, г-н капитан – кимна с разбиране Занев, макар че съдейки по вида на началника си, можеше да заключи единствено че се лекува от заушки. – Тази новина обаче със сигурност ще ви заинтересува...

Той сниши поверително глас:

– Пипнали са я!

– Кого?!

– Едната от близначките. Само не ме питайте коя точно от двете.

Нощ инстинктивно докосна шапката, после хвърли поглед през рамо и вдигна предупредително пръст. Шшшшт!

– Кога?

– Преди няколко дена. Базов мълчи като риба. Подочух от тук-оттам... Смокова от деловодството потвърди – продължи да шепти Занев. – Криела се на един таван, в някакъв гардероб. Държат я в дирекцията на полицията.

– Чакай тук! – отсече Нош.

Той хлопна вратата под носа на фелдфебел-школника и се върна в стаята. Маринела лежеше на канапето, подпряна на лакът като одалиска. В ръката ѝ димеше дълго цигаре от кехлибар и слонова кост; беше го купила тайно от един антиквар, тъй като на гимназистките беше строго забранено да пушат. Нош захвърли халата и тръгна да се облича.

– Какво има? – долетя гласът ѝ.

– Служба – кратко отвърна той.

– Така ли ще ме зарежеш?

– Може да останеш тук колкото си искаш.

– Ще го запомня.

Тя изтръска демонстративно цигарата си на пода, но това сякаш не му направи никакво впечатление. Нош се настани до нея и започна да обува високите си тесни ботуши – задача, която изискваше сила на духа и пределна концентрация. Той не искаше и да мисли каква част от живота му беше преминала в обуване и събуване на ботуши!

– Имаш ли нужда от помощ? – подхвърли тя с нескрито злорадство.

– Само при събуването...

Петата му най-сетне достигна дъното. После другата. Той въздъхна облекчено и се изправи. Свали шапката от главата си, повъртя я в ръце и я сложи на масата. Изпрати го сдържан кикот.